

BEŞİNCİ GÜN

Nurettin DURMAN

Geniş ve çok güzel bir bahçenin içindeyim. Çeşitli ağaçlar var. Meyve ağaçları ile alabildiğine genişliyor bahçe. Ne kadar kalıyorum, ne zamandan beri buradayım. Artık gideyim diyorum. Evime gideyim. Burası, bu bahçe çok güzel, bu yeşillik bulunmaz ama ben bir yol çıkayım evime gideyim. Sanki zamanım doldu, sanki artık gitme zamanı. Bahçeden çıkmak için yürüyorum. Çitlerle çevrilmiş bahçenin, gene çitlerle yapılmış kapısına varıyorum. Elimi atıyorum, çitli kapının üstünden tutuyorum, kendime doğru çekeceğim sırada kollarımdan yakalıyorlar beni. Nereye gidiyorsun, diyorlar. Evime gidiyorum, eve gidiyorum diyorum sabırsızlıkla. Olmaz diyorlar, gidemezsin, bırakamayız seni. Burada kalman gerekiyor. Yalvar yakar ne ediyorsam bırakmıyorlar. Olmaz, diyorlar başka bir şey demiyorlar. Eşimi özledim, kızlarımı özledim, oğullarımı özledim. Yok, yok, yok, olmaz diyorlar. Seni bırakamayız. Kollarımdan tutuyorlar geriye çekiyorlar, direniyorum ama gücüm yetmiyor. Dışarısı genişçe yemyeşil bir vadi olarak uzanıyor önümde. Hey hat gerisin geriye bahçeye getirip bırakıyorlar beni...

Gözümü açıyorum. Işıklar. Oradan oraya beyaz önlükleriyle koşuşturan kızlar, erkekler. Müthiş derecede içim yanıyor. Rica etsem bana limonlu bir soda getirir misiniz?

Nasıl da içim yanıyor, nasıl da göğsüm ağrıyor, sancıyor... Kıpırdayacak hâlim yok. Sancımı ne yapsam acaba bilemiyorum. Öyle kalmışım meğer komşularımın bakışları arasında. Sağdaki komşum, soldaki komşum acımışlar bu sancılı hâlime güzel güzel bakıyorlar bana gözleriyle. Göğsüm ağrıyor doktor. Delikanlı, genç, taze yüzüyle bakıyor yüzüme doktor. Normal, ağrabilir diyor. Onca ağrının içinde gülümseten sözleriyle acıyla gülümsüyo-

rum yüzüne bakıp. Geçip gidiyor, başka tarafa yöneliyor. Başka işi var, başka birine uğraması gerekiyor benim gibi kolunda serum olan. Bakakalıyorum ardından öylece. Nasıl bir içim yanıyor, kavuruyor âdeta beni...

Uzaktan bakıyorlar bana. Ben kimim, burası neresi. Bu bakışların manasını anlayamıyorum. Bakıyorlar. Zaman zaman beyaz giyinmiş, boyunlarında göğüs dinleme cihazı olduğunu sandığım aletleriyle yanıma geliyorlar. Ölçüyorlar, biçiyorlar, makine olan bir aygıtı çekip getiriyorlar, ciğerlerimin altına bir şeyler sürüyorlar, jel mi ne imiş diyorlar, bir aygıtla jel sürdükleri bölgenin üzerine dolaştırıyorlar o ilginç aygıtı. Gene gidiyorlar, birtakım çizelgelere birtakım rakamları yazıyorlar, notlar düşüyorlar.

Ah öyle bir susadım ki bir bilseniz, içim nasıl da yanıyor.

Ya kardeş bakar mısın saat kaç acaba?

Tebessümsüz bir ağızla bana bakıyor, dokuza on var diyor, geçip gidiyor. Sabah mı, akşam mı, gece mi, gündüz mü hiç ses yok. Öyle bir içim yanıyor. Limonlu soda karşıda masanın üzerinde duruyor. Öyle bir içim yanıyor ki öyle olsun. Ne kadar beklemişim. Ne kadar uyumuşum. Ne kadar geçmiş zaman. Saat kaç acaba?

Ya kardeş bakar mısın saat kaç acaba?

Gene kayıtsız tebessümsüz bir ağızla bana bakıyor, dokuzu on geçiyor diyor, geçip gidiyor...

Ya bu ne iştir. Bunca zaman geçmiş, hepi topu yirmi dakika olmuş ha... İnanamıyorum, bu defa kafama zonk diye takılıp kalıyor. Yahu bu zaman denen şey var mı, yok mu? Zaman yok galiba diyorum. Zaman denen bu olmayan şeyi, biz zaman olarak kendimiz uyduruyoruz herhâlde. Zaman yok, zaman yok, zaman yok...

Çınlayan bir ses olarak yayılıyor benden dışarıya. Dışarı bir âlem oluyor. Aletler, iğneler, serumlar, tabletler, gelenler gidenler. Falan ile filanın selamı var. Gözlerimi indirip kaldırıyorum; uzun boylu, iyi giyimli... Kim ola ki bu beyefendiye bakıyorum. Ben iyi miyim acaba? Herhâlde iyiyim. Gelenler, gidenler. Gitmeyenler, yerinde kalanlar, oradan oraya seğirtenler... Sol elimin üstüne batırılmış bir iğne var. Etrafı bantlanmış bir şırınga iğne, ucunda bir hortum, baş ucumda asılı bir tüp serum var. Şıp, şıp, şıp akıyor keyfince.

Oh be nihayet limonlu soda... İyi geliyor yanmış içime, iyi mi? Serinlik gibi... ooh.

Ama evet, namaz vakti olması lazım, namaz kılmam lazım. Evet, evet kalkıp namaz kılmam lazım. Kalkıyorum, yavaştan bir yokuştan iner gibi ayağımı uzatıyorum, hafif kayar gibi yana kaykılıp iniyorum. Kibleye dönüyorum, vaziyetimi alıyorum, Allahuekber diyerek tekbir alıyorum, ellerimi göbeğimde bağliyorum, Süphaneke diyorum, daha yeni başliyorum namaza, gene koluma giriyorlar. Bu defa yakın bir mesafe var aramızda, hemen yanı başımda. Yatağa yatırmak istiyorlar beni. Namaz kılacağım, namaz vakti geçiyor, diyorum. Dinlemiyorlar beni. *Yok, yok daha namaz vaktine var* diyorlar. Melek gibi güzel kızlar beni incitmeden yan tarafa yatağa yatırıp üstümü örtüyorlar... *Buradan kalkma olur mu?*

Sonra, sonra başka odaya alacağız sizi.

Ya öyle mi! Başka bir oda... Odalar içinde odalar varmış demek. Başka bir odada üç kişiyiz.

Biraz şey olmuşum galiba. Biraz ayılmış gibi biraz kendine gelmiş gibi. Ne demekse yani... Bir de meğer beş gündür yoğun bakımda yatıyormuşum. Şu işe bakın beş gündür meğer nerde imişim de buraya dönmüşüm... Ya sen o gece, demesin mi sağdaki komşum. Meğer neler yapmışım o gece neler... Bütün bunları yapmışım da ben yapmışım...

Haberim rüyada imişim gibi oluyor...

Tam bahçe kapısından çıkmak üzere iken sol elimin üzerine serum vermek için monte edilmiş kateter ile vücudumun başka neresinde varsa ki başka bir uzvumda ise sonda var imiş, hortum takılmış, iğne raptedilmiş ne kadar şey varsa koparıp atmışım üzerimden. Namaz kılmak için Allahuekber derken cııldak imişim ve bir slip külot varmış yalnızca üzerimde. İncelmiş, zayıf düşmüş hâlsiz bedenimi, bu çıplak hâlimle yatağa yatırmışlar ve örtmüşler üstümü bir gayretle...

Dediklerine göre ben beş gün önce şiddetli bir kalp krizi geçirmişim. Önce sağ göğsümden sol göğsüme doğru yayılan şiddetli bir ağrı ile kıvranmışım. Bu yetmiyormuş gibi bir de müthiş derecede sırt ağrısı başlamış bende. Derken ev halkı bir ambulans ile beni bu hastaneye getirmişler. Acil bir durumum varmış, ağrılar içinde kıvranırken hemen masaya yatırmışlar ve kalbime stent dedikleri bir şeyi takmışlar. Güya damarın içinden yürüyen nesneyi de görmüşmüşüm ekranda. O arada bir yandan ağrılar çekiyormuşum, bir yandan da: *“Söyle bana doktor, ölecek miyim?”* demişmişim. Doktor da: *“Yok, yok ölmezsin.”* demişmiş. Bütün bunlar olurken beni afişe eden, sağa sola haberler uçuran genç bir şair imiş meğer...

Böylesi bir şekilde aylar mı, yıllar mı, günler mi, geceler mi, saatler mi ne kadar geçmiş bilememişim ama hepsi, topu topu, eni sonu beş gün yoğun bakımda kalakalmışım zamanı yitirmiş olarak kayıtlara göre. Sahi zaman ne ola ki acaba demişim. Bir de sağ bacağımın, kasığımın ana damarından kalbime varmışlar ya ince zarif bir yürüteçle, işte o damarı bantlamışlar ama gene de kanamasın diye üzerine ağırlık olsun kanamayı durdursun diye üzerine bastırılmış ağır bir kum torbası koymuşlar. Ne diyeyim? Sonrası on dördüncü kat ve on üç gün daha...

Demek ki zaman denen bir şey yok. Onu kendimiz uyduruyoruz, kendimizi öyle avutuyormuşuz meğer...